

**NÁRODNÍ
TŘÍDA
jaroslav
rudiš**

**NÁRODNÍ
TŘÍDA
jaroslav
rudiš**

Labyrint

Kubovi

Vlci u dveří
Jsou všude
Není kam utýct

UMAKART, VLCI U DVEŘÍ, 2012

I.

Adolf Hitler mi zachránil život.

Já vim, co chceš říct. Ale neříkej nic.

II.

Slyšíš to ticho? To mírný ticho našeho lesa?

To strašidelný ticho?

Zkus ho poslouchat.

Slyšíš, jak se kymácej větve stromů? Možná to nejsou stromy. Možná to sou starý římský a germánský válečníci.

Už přicházej.

Je mi zima.

Slyšíš, někdo někde zapálil oheň. Sou blízko.

Musíme k nim. Slyšíš, jak ten oheň praská?

Je mi zima.

Najdi ten oheň a dotáhni mě k němu.

Nalej mi. Ještě mi nalej.

Je dobře, že hoří.

Ještě tu nejsou, ale brzy přijdou.

Starý válečníci.

Nalej mi ještě. A sám si taky nalej. A přilož.

Ne, neboj se, to není krev. To je jen barva.

Nalej mi ještě. A zapal mi jednu. Podej mi ji.

Poslouchej les a zkus poslouchat i mě. Protože to, co ti teď řeknu, ti nikdo jiný říct nemůže. Jenom já tě můžu poučit o životě. Jenom já tě můžu zachránit.

Tak si sedni, nalej si a poslouchej.

III.

Řikaj mi Vandam.

Řikaj mi tak proto, že dělám dvě stě kliků stejně jako Vandam.

Kolik děláš kliků ty?

Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš. Nemusíš, ale můžeš. Měl bys to totiž vědět.

Měl bys bejt nachystanej.

Měl bys cvičit.

A neměl bys je poslouchat.

Měl bys poslouchat jen sám sebe. Jen svý instinkty. Ne mozek. Instinkty.

Ale teď poslouvej mě.

Valej do tebe, že je mír.

Valej do tebe, že válka je v týchle chvíli na jiný straně planety a že to je strašně daleko, že to je dost možná úplně jiná planeta než ta, na který žiješ.

Valej do tebe, že máš kliku, že do války nemusíš, protože žiješ v český kotlině, kde je klid a mír.

A kde se dnes války odehrávaj jen ve tvým břiše.

Když si dáš knedlo-zelo-vepřo a pivo, zažiješ ve střevch opravdovej Stalingrad.

Valej do tebe, že máš bejt šťastnej.

Valej do tebe, že si toho máš vážit.

Valej do tebe, že jim máš dát při volbách hlas.

Valej do tebe, že to s tebou myslej dobře.

Valej do tebe, že máš svý práva.

Valej do tebe, že si máš vzít půjčku a hypotéku a kredit.

Valej do tebe, že máš nakupovat a nechat se koupit.

Valej do tebe, že máš bejt šťastnej a roztlemenej a bezstarostnej a pozornej a hodnej.

Valej do tebe, že na politiky se sice můžeš nasrat, ale to je tak jediný, co můžeš.

Valej do tebe, že každej někdy udělá chybu.

Valej do tebe, že oni to přece myslej dobře.

Valej do tebe, že tu sou pro tebe.

Valej do tebe, že musíš bejt šťastnej.

12)

Valej do tebe, že dluhy to za tebe vždycky vyřešej.
Valej do tebe, že jen když se zadlužíš, existuješ.
Zadlužíš se a máš budoucnost, protože musíš splácet. Máš na tomhle světě najednou svý místo.

Valej do tebe, že když je necháš v klidu, oni tě taky nechaj v klidu.

Valej do tebe, že nejdůležitější stavby na světě sou tunely.

Valej do tebe, že tohle je svoboda a demokracie.

Valej do tebe, že kapitalismus rovná se svoboda a demokracie.

Valej do tebe, že nic lepšího než tohle neexistuje.
A když řekneš, že možná existuje, seš hned komunista nebo nácek.

Valej do tebe, že i když se to někde finálně posere, zbytek lodi to vyrovná a díra se ucpe, prachy se daj vždycky natisknout, takže ať seš v klidu. Všechno se dá zase do cajku.

Valej do tebe, že máš bejt spokojenej.

Ale já vim, jak to je.

Já sem poučenej o životě.

Já vim, že politika je jenom hra se stínama v pozadí, co držej politiky v šachu a maj na autech nalepený čísla 1111 a 6666 a 1010.

Tyhle kouzelný čísla, a ne politici, všude a všechno rozhodujou.

Já vim, že válka je. Že válku si každé nesem zasunutou v sobě od začátku všech časů, protože lidský dějiny sou jen dějiny válek a bitev a dobývání. Stejně jako život se ženskejma.

Ale to je jinej příběh.

Chci ti jen říct, že já vim, že v nás pochodujou příští vojáci a nafukujou se příští vojevůdci, protože mír je jenom iluze, protože my sme pořád ve válce.

V čekání na válku.

V přestávce mezi válkama.

Mír tady přece nikdy nevydržel dlouho, což já vim, protože mě dějiny, války a vojevůdci zajímaj.

Vždycky to tady někdo bude chtít převálcovat.

Vždycky se necháme převálcovat.

Jo, možná to je cesta, jak tady přežít.

Možná ale taky ne.

Mír je jenom přestávka mezi válkama.

Moje babička vždycky říkala: Jez, hezky papej, chlapečku, protože až zas bude válka, budou tlustý hubený a hubený studený. A měla pravdu.

Moje babička taky vždycky říkala: Mír je jenom přestávka mezi válkama.

Takže musíš bejt nachystanej.

Musíš bejt silnej.

Musíš cvičit.

Kdo nebude nachystanej, skončil.

Jo, já sem válečník. Ale válečník mírotvorce!

Prsty nemám od krve, ale od barvy.

Všichni velký válečníci chtěli zachovat mír,
a že se to nepovedlo, že se to zvirtlo, není jejich
chyba, spíš souhra blbejch okolností a náhod.

Když chceš mír, připravuj válku, říká se. A je to
pravda.

Za války stejně podle mě můžou nejvíc ty, kdo
ustupujou a omlouvaj se a modlej se a omlouvaj
a zase ustupujou. Až není najednou ustupovat
kam.

Já netoužím po ničem víc jako po věčným míru
tohoto světa. Myslím to dobře, ale sem taky
realista. K věčnému míru nás ještě čeká dlouhá
cesta. Já to vim, protože já se umím dívat. Umím
číst signály, stopovat jako čokl a najít sever,
což je asi tak jediná dobrá věc, co mě naučili
v pionýrským oddíle. Ale to je jinej příběh.

Chci ti jen říct, že já chci mír se všema a hlavně
sám se sebou, protože tohle je to nejdůležitější,
to si musíš zapamatovat. U sebe musíš začít,
když chceš něco změnit k lepšímu. Musíš se
srovnat. Musíš sám se sebou uzavřít slavněj
velkej vestfálskej mír, co kdysi zachránil Evropu.
Na chvíli.

Takže cvič.

Soustřed' se.

Nádech.

Výdech.

Cajk.

Cajk.

Já sem srovnanej, já sem sám se sebou už
vestfálskej mír uzavřel, protože já sem poučenej
o životě.

Ne, nesar mě!

Neříkej to!

Já nejsem žádněj nácek.

To neni krev.

To je barva.

Já sem Říman. Evropan. Na to já věřim. Na ideály.
Na kulturu. Pochod na Řím! Všichni sme přece
Římani. Ale já sem hlavně já, já sem Vandam,
já sem poučenej o životě, já znám všechny bitvy
světa.

Všechny prohraný bitvy.

Všechny vyhraný bitvy.

Záleží totiž vždycky na úhlu pohledu. Záleží
na tom, na jaký straně barikády v tý chvíli stojíš.

Můžeš vyhrát.

Můžeš prohrát.

Ale hlavně musíš bejt při tom.

Já vim, jak se to semlelo v září roku 9
v Teutoburským lese.

Já vim, jaký to bylo v květnu 1434 u Lipan.